

Aplec de Rondaies Mallorquines d'En Jordi d'es Racó

Antoni Maria Alcover

L'amor de les tres taronges

Camina caminaràs, topa a un riu, i a sa vorera hi havia una veieta, qui com que provàs de passar; i ja s'escometen:

—Alabat sia Déu, germaneta.

—Per a sempre... Oh Bernadet fii de rei! ¿tu ets?

—Jo som. I ¿què volíeu fer, ara?

—Passar aquest riu.

—Ca, dona! Vos ne duria. Esperau, vos posaré a ses anques d'es cavall.

La hi posa, dóna an es cavall per dins es riu, i dins un instant ja fonc a s'altra part.

Sa jaieta tot d'una davalla, i diu:

—Oh Bernadet, quin favor m'has fet! Déu del cel el te pot pagar, i no més!

—Això no és cosa, germaneta. Si voleu res pus...

—Que em digues a on te'n vas per aquests paratges, i tal volta te poria dar un camí.

—A veure si trobaré *l'amor de les tres taronges*, germaneta. Ja em faríeu un gros favor si em dèieu a on para.

—Dins es llevant. Ves sempre tot dret cap allà on veges sortir es sol.

—Me diuen, germaneta, que he de passar un camp de formigues, un d'animals ferosos i un que hi ha una serp de set caps, i que llavò hi ha unes portes de bronzo que sempre portegen i no deixen passar ningú.

—I ben ver que és, Bernadet.

—¿I com ho hauria de fer perque ses formigues no em diguessen res i me deixassen passar?

—Du-los blat.

—¿I an ets animals ferosos?

—Euveies i anyells.

—¿I a sa serp de set caps?

—Set gerres de llet.

—¿I a ses portes de bronzo?

—Unta-los es gaufons de saïm bo, i s'aturaran de portejar i de fer renou, es gegants s'adormiran, i tu poràs fer sa teva via.

—Per amor de Déu sia, germaneta! Diu En Bernadet, i li dóna una grapada de dobles de vint.

Sa veieta se posa sa mà a sa butxaca, i se treu tres rodetes de floc, una verda, s'altra color de cendra, s'altra roja, i llavò un bolic de cotó.

—Jas això, diu ella. Per entrar dins es jardí, perque no et senten, posaràs aquest cotó a ses potes d'es cavall; i quan t'encalcen, si veus que ja t'agafen de tot, amolla aquests flocs. No res, Bernadet, fé sa teva via, i que Déu te guard de perill, i te deix arribar allà on tu vols.

—Amèn, diu En Bernadet.

I ja és partit ben acanalat cap a llevant.